

fehér zuhog a feketére. Anya, anya! Ebben a sivatagban! De csukva
 marad a könny,
 senki nem felel. Csak fehér kezek, és még fehérebb ráncok. Befalazott
 képzelet.
 Kulcs elkallódni, zár bezárulni – minden lélegzetvétel megsebez.
 Csurom vér vagyok,
 oszlás-foszlás, vánkosok csendje. Hogy elkárhoztam, nem számítok
 többé,
 de hogy mi van a szemle és a tett között, arról csak hasonlatok
 beszélnek.
 Egy bizonyos: későre jár. Egy bizonyos: alvó szegek. Egy bizonyos:
 nem mondat a mon-
 dat.
 A motyogásom gurulni kezd. Bár mindaz, mi elmúlt, halhatatlan –
 vesztesz és veszítek.
 Csak tollpihék, üres ól. S a lovasok! A lovasok! Nem jönnek meg
 a csatakos virradat-
 ban.

PENITENCIA

*„Szememet a gond homályosítja,
 s sok ellenségem miatt őszülök.”
 (Zsolt 6,8)*

*„Tovább nem ámítom magam”
 (Pilinszky János)*

Nem tudom, mért kellett megbíznom bennetek,
 és mért hittem el azonnal, hogy otthonotok
 az otthonom, hogy az összkomfort nekem is kijár.
 Hiba volt palack borok mellett kibeszélnem a múltat,
 és rátok bíznom a közösnek hitt, tenyérynői jövőt.
 Ma sem értem, mért fogadtam el a nagylelkű előleget,
 s mért gondoltam, kamat nélkül kell majd visszaadnom.

Hogy hogy' nem láttam, tulajdonképpen elvesztek, ha adtok,
és megaláztok, amikor dicsérték, felfogni nem tudom.
Azt hittem, együtt örültök velem, és nem éreztem meg,
az én örömöm nektek üröm, méz helyett ecet vagy sav,
s amikor bánatos vagyok, arcotok vigyorba torzul.
S ha néha már azt hinném, nincs közöm hozzátok,
idegenek vagytok, ráncosak, némák, bénák, üszkösek,
a szótáramból köszöntök vissza rám, gúnyos szavaitokkal,
gyilkos szófordulataitokkal büntettek, ítélték hallgatásra,
s hiába múlik hónapra hónap, évre év, nincs mód
szabadulnom tőletek, nem vált meg semmi isten.

PUSZTÍTÓ

Kezdetben a telefonvonal kapcsol szét, majd a számítógépek fagnak le,
és nem jön megjavítani senki, egy nap a kávéfőző kezd sípolni,
utóbb hörgő hangot hallat, akár egy nagybeteg, és lassan elnémul,
a beszélgetéseket felváltja a suttogás, a hallgatást a hallgatkozás,
meglapul a szőnyeg, a fiókok üres szájjal tátognak, csak a küszöbök,
a küszöbök nőnek titokban, nyirkos délutánokon és az éj leple alatt,
aztán váratlanul a polcon megmozdulnak a könyvek, a falon a képek,
a csillár körül szikrázni kezd, lángra kapnak a vezetékek,
a reggeli homályt felváltja a fényesség, tűz van, tűz van, kiabálják,
recseg-ropog az emelet, a bejárati ajtó füstben áll, már ég a tető is,
mindenki ordít, menekül, magával viszi kacatait, szájalmas semmiségeit,
mindenki magát menti, ki az udvarra, az udvarról az utcára, segítség,
segítség, üvöltik teli torokból, de nem néznek vissza, talán attól félnek,
hogy sóbálványá változnak, rohannak, a város széléig meg sem állnak,
majd eltűnnek a láthatáron, ki tudja, hol járnak, már nem is nézed,
nem is látod őket, csak locsolod az üszkös gerendákat, falakat,
valaha egy ház állt itt, mondod, itt éltünk, öltünk, szerettünk
és szeretkeztünk,
ki tudja, élnek-e még, nem tudják, élek-e, s ki hinné, ami volt, ami
lehetett volna,
vajon ki hinné.

MOCSÁR

*„Mint a pudvás fa, szétesik életem,
mint a ruhadarab, amit molyok rágnak.”
(Jób 13,28)*

Ha hívnának, ha ígérnének, akkor sem fordulnék meg,
nincs meg az út, mely visszakanyarodna hozzájuk.
Nem nézek hátra, de tudom: mögöttem csak mocsár,
szörnyek a mélyben, hallom mormogásukat a múltból.
Jó lenne legalább sejteni, hol állok most, épp merre tartok,
de nincs kiben bíznom, nincs kiben hinnem, magamban sem.
Ha büszke lehetnék is erre-arra, erősebb bennem a megvetés,
mint az, hogy megmutassam, egykor mire vittem nélkülük,
és sokkal jobban megkövesedett bennem a szégyen,
mint hogy beismerjem, mit és mennyit veszítettem miattuk.
Sokáig hordoztam hiányukat, a kint, hogy tőlük elfordultam,
de gondoltam, engem feloldoz a bűnhődés, őket a belátás,
mi vezetett tőlük messze, és megbékélünk egymással, magunkkal.
De csak napjaim iramodnak, éjszakáim süllyednek, és tudom,
nem lesz derűs az arcom, nem kacagok már vidáman soha.

Síró férfi, 2020 (40 x 50 cm, kollázs, farost)